



Ὁ *Αὐτοκράτωρ Φρειδερίκος Γ'*. ἐν *Λειψία*. Ἐν ᾧ ὁ λαὸς τῆς Γερμανίας πενθεῖ καὶ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, διὰ πενθήσῃ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ αἰδίου Γουλιέλμου, ζωηροτάτας ἐκφράζει τὰς συμπαθείας του πρὸς τὸν νέον Αὐτοκράτορα Φρειδερίκον τὸν Γ'. τὸν ἀσθενῆ τοῦ Σάν Ρέμο. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας κατεδείχθη πράγματι ὅποση εἶνε ἡ ἀφοσίωσις τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ πρὸς τὴν δυναστείαν τῶν Χοενζόλλερν, ἐπιπολαίως δὲ κρίνει τὰ πράγματα ὁ παραδεχόμενος, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Γουλιέλμου διὰ διαταραχῆς ἢ ἐσωτερικῆς εἰρήνης καὶ διὰ χαλαρώσεως ὁ συνασπισμὸς καὶ ἡ ἔνωσις τῶν γερμανικῶν φύλων πρὸς ἄλληλα δι' ἀρρήτων δεσμῶν.

Ὁ νέος Αὐτοκράτωρ ἀνεχώρησεν ἐκ Σάν Ρέμο τῇ 10. Μαρτίου, συννητήθη δὲ ἐν Γενούῃ μετὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτου καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ Κρίσπι, ὧν τὸν πρῶτον κατησπάσθη καὶ συνδιέλεχθη μετ' αὐτοῦ ἐπὶ 17 λεπτά τῆς ὥρας. Συγκινητικώταται περιγράφονται ἐν ταῖς ἐφημερίαις αἱ σκηναί, αἵτινες ἔλαβον χώραν κατὰ τὴν συνάντησιν ταύτην, ἀλλὰ συγκινητικώτατη πασῶν ὑπῆρξεν ἡ ἐν *Λειψία*, ὅπου ἦδον ἐκ Βερολίνου εἰς προῖπντησιν τοῦ Αὐτοκράτορος ὁ Βίσμαρκ καὶ ἅπαντες οἱ ὑπουργοί. Ἡ ὑποδοχὴ δὲν ἐγένετο ἐπισήμως ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως, παρ' ὅλα δὲ τὰ αὐστηρά τῆς ἀστυνομίας μέτρα ἤμετρον πλῆθος εἶχε περικυκλώσει τὸν σταθμὸν τοῦ Βερολίνου ἀναμένον τὴν ἀφίξιν τῆς αὐτοκρατορικῆς ἀμφοστοιχίας. Περὶ ὥραν 6½ μ. μ. τῆς 11. Μαρτ. ἐφθασεν αὕτη καὶ πρῶτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν ἡμαξάν ὁ Βίσμαρκ, τὸν ὁποῖον ἅμα ἰδὼν ὁ Φρειδερίκος ἠγέρθη τοῦ ἀνακλινέτου του καὶ ἐναγκαλισθεὶς ἐφίλησεν ἐπαυειλημένως. Τὸ πρόσωπον τοῦ Αὐτοκράτορος εἶχε χροῶμα κηροῦ, δὲν ἐφαίνετο ὅμως τόσον ἐξηντημένον τὸ σῶμά του, ὥς ἡδυνάτο τις νὰ εἰκάσῃ ἐκ τῶν διαφόρων ἐν ταῖς ἐφημερίαις περιγραφῶν. Ἐξ ὅσων ἦτο δυνατόν νὰ παρατηρήσῃ τις ἐξῶθεν τὴν μοναδικὴν ταύτην τῷ ὄντι σκηνήν, ὁ αὐτοκράτωρ ὠμίλησεν ἀκουστικῶς ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἂν καὶ συχνάκις κατέφωγεν εἰς τὴν γραφίδα, ὅπως μὴ καταπονῇ ὑπερβαλλόντως τὸν λάρυγγά του. Ἐπειτα προσῆλθεν εἰς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης καὶ ἔνευσεν εὐχαριστῶν τὸ πλῆθος διὰ τὰς ἐνδοσυϊδαῖς ἐπευφημίας. Περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν ὁ συρμὸς ἐτέθη αὖθις εἰς κίνησιν, ἐν ᾧ τὸ πλῆθος ἀδιακόπως ἐζητωκραύγαζεν ὑπὲρ τοῦ προσφιλοῦς καὶ πολυτλήμονος μονάρχου. Ὁ Βίσμαρκ παρέμεινεν ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ Αὐτοκράτορος, ὅπως τὸν συνοδεύσῃ μέχρι Βερολίνου, ὅπου οὗτος διὰ ἐγκατασταθῆ εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Charlottenburg.

Ἐν Ἀμερικῇ αἱ γυναῖκες πλείους ὁσημέραι καταλαμβάνουσι θέσεις, αἵτινες ἄλλως ἦσαν ὀρισμένοι καὶ ἐθεωροῦντο κατάλληλοι μόνον διὰ τοὺς ἄνδρας. Δὲν εἶνε πλέον νέον ἀκουσμα, ὅτι αἱ γυναῖκες ἐκεῖ ὡς ἱατροὶ καὶ δικηγόροι καθ' ἑκάστην πολλαπλασιάζονται, ἀλλ' εἰς διάφορα μέρη ἤρχισαν μάλιστα γυναῖκες νὰ ἐκλέγωσιν ὡς εἰρηνοδίκας, ἐν Συρακούσαις δὲ τῆς τοπαρχίας Κάνσας ὑπάρχει καὶ θῆλυς δημοτικὸς σύμβουλος καὶ τέλος ἐν Ἀργονίᾳ, πόλει τῆς αὐτῆς ἐπαρχίας, δήμαρχος τῆς πόλεως εἶνε ἡ σύζυγος ἐνὸς ἐκεῖ ζῶντος δικηγόρου. Ὁ θῆλυς οὗτος δήμαρχος φέρει τίτλον „Mayor Salter“, ἀπολαύει δὲ πλήρους ἐμπιστοσύνης ἐκ μέρους τῶν ὑπηκόων τῆς, καίτοι ἔχει 27 μόνον ἔτων ἡλικίαν. — Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς 300 γυναῖκες ἀσκοῦσι τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα, ζῶσι δὲ ἀνετώτατον βίον, διότι ἀμείβονται ἀδρότητα. Ἐν Νέα Ἰόρκῃ π. χ. διδάκτωρ τις θῆλυς εἰσπράττει κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰς 80,000 φρ., ἐτέρα ἱατρίδα ἐν Ὁράγκῃ τῆς νέας Γερσέης ἔχει ἐτήσιον εἰσόδημα ἄνω τῶν 70,000, ἐν ᾧ ἐν Φιλαδελφίᾳ ἐξ ὀλίγων ἱατροῦ κερδαίνουσιν ἐτησίως ἀπὸ 40 ἕως 50,000 φράγκ. Αἱ τὸ δικηγορικὸν ὅμως ἐπάγγελμα ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ μετερχόμεναι γυναῖκες εἶνε εὐαριθμότεραι, ἐγνώσθη δὲ νεωστὶ ὅτι συμποσοῦνται μόνον εἰς 48 καὶ ἔτι τὰ εἰσοδήματά των δὲν εἶνε τόσον λιπαρά ὡς τὰ τῶν θηλέων ἱατρῶν.

Ἡ αὐξήσις τοῦ πληθυσμοῦ ἐν τοῖς κυριωτέροις τῶν πεπολιτισμένων κρατῶν κατὰ τὰ τελευταῖα πέντε ἔτη ἔχει ὡς ἑξῆς. Ἐν Γερμανίᾳ ὁ πληθυσμὸς τῶν κατοικῶν ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι τοῦ 1880 καὶ ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου μέχρι τοῦ 1885 ἠξήθη ἀπὸ 40,816,249 εἰς 45,234,061 καὶ κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας πενταετίας εἰς 46,855,704. Ἐν Πρωσσίᾳ κατὰ τὸ αὐτὸ χρονικὸν διάστημα ὁ ἀριθμὸς τῶν κατοικῶν ἀπὸ 25,693,000 ἀνῆλθεν εἰς 27,280,000 καὶ ἔπειτα εἰς 28,320,000. Ἐν Σαξωνίᾳ ἀπὸ

2,760,000, εἰς 2,972,205 καὶ τῷ 1885 εἰς 3,182,000. Ἐν Αὐστρίᾳ, ἐκτὸς τῆς Οὐγγαρίας, οἱ κάτοικοι ἀπὸ 20,290,000 ἠξήθησαν εἰς 22,870,000. Ἐν ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ἡ αὐξήσις ὑπῆρξεν ἔτι μεγαλειτέρα διότι ἀπὸ τοῦ 1870 μέχρι τοῦ 1880 οἱ κάτοικοι ἀπὸ 38,000,000 ἀνῆλθον εἰς 50 καὶ πλέον ἑκατομμύρια, ἠξήθησαν δηλαδὴ κατὰ 12 ὀλόκληρα ἑκατομμύρια. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν πυκνότητα τοῦ πληθυσμοῦ ἐν τῇ γερμανικῇ Αὐτοκρατορίᾳ τῷ 1885 κατῴκουν 86 ἄνθρωποι ἀνὰ πᾶν τετραγωνικὸν χιλιόμετρον, ἐν Πρωσσίᾳ 81, ἐν Σαξωνίᾳ ὅμως 212, ἐν Βάδῃ 106, ἐν Βυρτεμβέργῃ 102, ἐν Βαυαρίᾳ δὲ μόνον 71. Ἐν Αὐστρίᾳ εἰς τὴν αὐτὴν ἔκτασιν ἐδάφους κατῴκουν 74 ἄνθρωποι, ἐν Γαλλίᾳ 72, ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Οὐαλλίᾳ 184, ἐν Σκωτίᾳ 84 μόνον, ἐν δὲ Ἰρλανδίᾳ 58. Τὸν μᾶλλον ἀραιὸν πληθυσμὸν ἔχει ἡ ῥώσικῃ Αὐτοκρατορίᾳ, ὅπου ἀνὰ πᾶν τετραγωνικὸν χιλιόμετρον τῷ 1885 κατῴκουν μόνον 16 ἄνθρωποι.

Ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ἑλβετίᾳ κατασκευάζονται καθ' ἑκάστην ἔτος περὶ τὰ δύο ἑκατομμύρια ὑαλίνων ὀφθαλμῶν, ἐν ᾧ ἐν καὶ μόνον γαλλικὸν ἐργαστάσιον προμηθεύει ἀνὰ πᾶν ἔτος 300,000 τοιούτων.

Παλαιότερον εἶνε γνωστοὶ οἱ ἀδάμαντες, ἀλλὰ πρὸ αὐτῶν ἐγνώρισαν οἱ ἄνθρωποι τοὺς μαργαρίτας. Ὁ μέγιστος καὶ ὠραιότατος τῶν μαργαρίτων εὐρίσκειται μεταξὺ τῶν κοσμημάτων τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας τῆς Ἰσπανίας καὶ εἶνε περίφημος ὑπὸ τὸ ὄνομα „προσκυνητής“. Λέγεται ὅτι τὸν μαργαρίτην τοῦτον εἶχεν ἀγοράσει ἔμπορος τις ἐν Περούᾳ ἀντὶ ὑπερόγκου τιμῆς καὶ τὸν προσέφερεν εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας Φίλιππον τὸν Ε'. ὅπως οὗτος τὸν ἀγοράσῃ. Ἐκπληκτος ἐπὶ τῇ αἰτήσῃ τὸσον μεγάλης τιμῆς ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς τὸν ἔμπορον, πῶς εἶχε τολμήσῃ νὰ ἀγοράσῃ ἀντὶ ὀλοκλήρου περιουσίας τοιούτου μικροῦ ἀντικειμένου. Ὁ ἔμπορος ὅμως ἀπήντησεν, ὅτι ἐπραξε τὸ τοῦτο ἐπειδὴ ἐγνώριζεν, ὅτι ὑπῆρχεν εἰς βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας. Ἡ κολακεία αὕτη διέδρυψε τὴν φιλοτιμίαν τοῦ βασιλέως καὶ ὁ ἔμπορος ἔλαβε παρ' αὐτοῦ ἀμέσως τὸ ζητηθὲν ποσόν.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἐμάθομεν, ὅτι ἡ Α. Β. Γ. ὁ διάδοχος τοῦ ἑλληκοῦ θρόνου Κωνσταντῖνος ἀπένειμε τῇ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κ. Ε. Παχουνδάκη, ἰδιοκτήτῃ ἐργοστασίου σιγαρέτων τὸν τίτλον „Προμηθευτοῦ“. Ἡ εἰς τὸν καὶ ἐν Εὐρώπῃ γνωστὸν τοῦτον ἔμπορικὸν οἶκον ἀπονειμῆθαι τιμὴ ὀφείλεται εἰς τὴν δραστηριότητα καὶ τὰς ἐνεργείας τοῦ ἀξιοτίμου κυρ. Θ. Ἰατρουδάκη, ἀντιπροσώπου τοῦ ἀνωτέρου οἴκου ἐν Εὐρώπῃ.

Τῇ 17. Φεβρουαρίου συνεπληρώθη ὀλόκληρος ἑκατονταετία ἀπὸ τῆς γεννήσεως ἐνὸς τῶν μεγίστων φιλοσόφων τῆς Γερμανίας κατὰ τὸν 19^{ον} αἰῶνα, τὸν Ἀρθούρου Σοπενχάουερ, γνωστοῦ καὶ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ἐκ τῶν „Εὐτυπώσεων“ ἐκ τῶν ἔργων του, ἃς ἐν ἀλλεπαλλήλοις τεύχεσιν ἐδημοσίευσεν ἄλλοτε (τῷ 1885) ἡ *Κλειώ*. Ὁ Σοπενχάουερ ὑπῆρξεν ἡγέτης ἰδιαιτέρου φιλοσοφικοῦ συστήματος καὶ ὁ ἀπαισιοδοξότατος τῶν φιλοσόφων. Τὰ διδάγματα αὐτοῦ ὅμως δὲν ἔτυχον πανταχοῦ ἐπιδοκιμασίας, ἐγράφησαν δὲ ὑπὲρ καὶ κατ' αὐτῶν ὀλόκληροι βιβλιοθήκαι. Ὡς μανθάνομεν, ὁ ἐνταῦθα οἶκος τοῦ Brockhaus ἀπεφάσισε νὰ ἐκδώσῃ τὰ ἔργα του καὶ πάντα τὰ πρὸς τὴν φιλοσοφίαν τοῦ Σοπενχάουερ σχετικὰ συγγράμματα ἰδιαίτερώς ὑπὸ τὸν τίτλον „Edita et Inedita Schopenhaueriana“. Τὸ κυριώτερον αὐτοῦ σύγγραμμα φέρει τίτλον „Die Welt als Wille und Vorstellung“, τὸ δὲ τελευταῖον καὶ ὀγκωδέστατον πάντων ἐπιγράφεται „Πάρεργα καὶ Παραλειπόμενα“.

Ὡς δευδερκεῖς παρατηρηταὶ τῆς φύσεως οἱ Κινέζοι ἔκαμον τὴν ἀνακάλυψιν, ὅτι ὁ ὀφθαλμὸς τῆς γαλῆς δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὠρολόγιον. Ἡ ἴρις τοῦ ὀφθαλμοῦ τῆς γαλῆς συστέλλεται περὶ μεσημβρίαν καὶ ὕψαν ὁ ἥλιος φθάσῃ εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον στενοῦνται τόσον, ὥστε φαίνεται ὡς λεπτή τις μόνον γραμμὴ, καθέτως διατέμνουσα τὸν κερατοειδῆ χιτῶνα. Μετὰ μεσημβρίαν ἡ κόρη ἀρχίζει βαθμυδὸν νὰ εὐρύνηται. Ἐν ταῖς κινεζικαῖς λοιπὸν κώμαις δύναται τις νὰ ἴδῃ ἀνὰ πᾶν βῆμα τοὺς χωρικοὺς παρατηροῦντας τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν γαλῶν καὶ ὀρίζοντας τοιούτοτρόπως τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας.